

Є така поезія Вердена,
Де поет себе питає сам
У гіркому каятті: "Шалений!
Що зробив ти із своїм життям?"

О, якби лиш не таке питання
На вечірнім виписалось тлі,
Коли хмарка жевріє остання
Острівцем на березі землі,

Коли стигнуть води сизуваті
І синіють шиби у вікні,
Коли присмерк залягає в хаті
І шепоче в лад самотині!

Як палає світле листя клена!
Місто вдалині як гомонить!
Ні! Рядком розпачливим Верлена
Я не хочу вечір свій зустріть!

21 жовтня 1959 р.